

ovšem zůstaveno volnému uvážení úřadu, aby ocenil důkazy. Že však toto ocenění může se přirozeně týkati pouze důkazů již provedených. Nelze tudíž důkaz nabídnutý odmítnouti již předem proto, poněvadž osoba, jejímž výsledkem důkaz má býti veden, zdá se úřadu nevěrohodnou neb předpojatou. Dle zásad řízení trestního, jež platí i pro policejní řízení trestní, je povinností úřadu vyšetřiti i okolnosti ve prospěch obviněného svědčící, okolnosti svědčící pro jeho vinu i proti ní uvážiti, je oceniti a pak rozhodnouti. Tato zásada byla v daném případě porušena a je tedy řízení v tomto směru vadným.

Vadnost řízení spatřuje nejvyšší správní soud konečně i v tom, že skutečnosti, o které žalovaný úřad výrok svůj opírá, že totiž mezi obilím dne 6. listopadu 1919 ve mlýně stěžovatelově nalezeným, bylo větší množství vlastního obilí stěžovatelova, jakož i závěr, že z vlastních zápisků stěžovatelových jest dokázáno, že již dříve 1000 kg obilí vlastního bez povolení semlel, nemají ve spisech dostatečné opory. Spisy neobsahují zejména ničeho, z čeho by bylo patrno, že okolnosti ty byly zjištěny za součinnosti stěžovatele anebo alespoň jemu před vydáním naříkaného rozhodnutí k vyjádření sděleny.

Z těchto důvodů bylo naříkané rozhodnutí, pokud nebylo uznáno za nezákonné, zrušeno dle § 6 zák. o správním soudě.

Č. 645.

Vyživovací příspěvek: * Požívání státní podpory nezaměstnaných nevyklučuje samo o sobě nárok na vyživovací příspěvek.

(Nález ze dne 30. prosince 1920 č. 13.019.)

Věc: František V. v zastoupení nezl. dětí Vlasty, Jaromíra a Miroslava V. a Marie V. v Červeném Kostelci proti vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost, podaná Františkem V. jménem nezl. dětí Vlasty, Miroslava a Jaromíra V. odmítá se jako nepřijatelná; k stížnosti Marie V. zrušuje se naříkané rozhodnutí pro nezákonnost.

Důvody: Nárok, jež Marie V. přihláškou z 19. února 1919 vznesla, aby jí přiznán byl vyživovací příspěvek za syna Josefa konajícího službu vojenskou, okresní vyživovací komise v Náchodě výměrem z 12. června 1920 č. 12309/4721 zamítla, poněvadž žadatelka bere podporu nezaměstnaných. Odvolání z tohoto výměru zemská vyživovací komise naříkaným rozhodnutím z týchž důvodů zamítla.

Pokud stížnost proti rozhodnutí druhé stolice podána jest Františkem V. jménem nezl. dětí, jest nepřijatelná a musila býti odmítnuta, poněvadž o nároku těchto dětí ani první ani druhou stolicí nebylo rozhodováno, nýbrž toliko o nároku Marii V. vlastním jménem a toliko pro ni samu vzneseném. Jedině tento nárok byl v pořadí instancí správních rozhodnutím zemské vyživovací komise konečně vyřízen a může tudíž jedině Marie V. po rozumu §§ 2 a 5 zákona o správním soudě toto rozhodnutí

stížností bráti v odpor, nikoli však zákonný opatrovník dětí, jejichž nároky nebyly předmětem naříkaného rozhodnutí.

O stížnosti Marie V. uvažil nejvyšší správní soud toto:

Okresní vyživovací komise zamítla nárok její z důvodu, že bere podporu nezaměstnaných. Tohoto důvodu dovolává se i stolice druhá. V souvislosti s obsahem spisů nelze tomu rozuměti jinak, než že obě stolice vycházely z právního názoru, že pobírání podpory nezaměstnaných (demobilisovaných) pokud se týče příplatku pro členy domácnosti ve smyslu § 4 zákona z 10. prosince 1918 č. 63 sb. z. a n. ve znění upraveném zákonem z 12. února 1919 č. 63 sb. z. a n. samo o sobě vylučuje nárok na vyživovací příspěvek. Tento názor však nemá v zákoně opory. Zákon z 10. prosince 1918 o podpoře nezaměstnaných měl v posledním odstavci § 4 ustanovení, že demobilisovaný, jehož rodina požívá vyživovacího příspěvku, má nárok na podporu dle tohoto zákona potud, pokud tato podpora přesahuje příspěvek vyživovací. Při změně § 4 zákonem z 12. února 1919 toto ani jinaké podobné ustanovení, týkající se vyživovacího příspěvku, do onoho § pojata nebylo. Ani z původního, ani ze změněného znění § 4 nelze vyvoditi, že by zákonodárce, upravuje nárok na podporu nezaměstnaných, byl jakkoli chtěl měniti zákonné předpisy platné o nárocích na příspěvky vyživovací. Okolnost, že osoba domáhající se příspěvku vyživovacího účastna je podpor ve smyslu zákonů svrchu uvedených, nezbavuje tedy vyživovací komise nikterak povinnosti, aby zkoumaly, jsou-li dány skutkové předpoklady, za jakých zákonný nárok na příspěvky vyživovací jest odůvodněn. Otázku, zdali a pokud vyživovací komise při tomto zjišťování skutkových předpokladů nároku na výživné mají přihlížeti ke skutečnosti, že osoba dožadující se příspěvku vyživovacího jest účastna podpor nezaměstnaných, nejvyšší správní soud v daném případě zkoumati nemohl, ježto správní úřady v důsledku svého, jak vyloženo, mylného právního názoru, že podpory nezaměstnaných vylučují nárok na vyživovací příspěvek již po právu, skutkové předpoklady nároku stěžovatelčina na příspěvek vyživovací po rozumu předpisu o těchto příspěvcích platných vůbec nezkoumaly.

Naříkané rozhodnutí na onom mylném právním názoru založené muselo k stížnosti Marie V. býti dle § 7 zákona o správním soudě zrušeno.

Č. 646.

Příplatek při výdeji chlebenek: Příjmem podrobeným dani z příjmu jest dle § 3 opatření stálého výboru ze dne 25. srpna 1920 č. 494 sb. z. a n. nejen příjem, již odhadní komisí stanovený, nýbrž též příjem, který si úřad pro účel eventuelního vybrání příplatku musí případně vyšetřiti sám, při čemž ovšem třeba zachovati zásadu slyšení strany.

(Nález ze dne 31. prosince 1920 č. 12.782.)

Věc: Arnošt Č. v Žamberce proti berní správě v Žamberce stran příplatku při odběru mlýnských výrobků.